

rani doctrinam fuisse a Deo revelatam nullo miraculo comprobatur, sed solis Mahumetis affirmationibus; è contra, Moysis et Jesu Christi revelationes non solus Mahumes divinas esse affirmat, sed multis Deus miraculis confirmavit. Atqui absurdum est atque impium pluris facere hominis assertiones, quam evidentissimum testimonium Dei: ergo nihil potest Alcoranus de divinis Veteris et Novi Testamenti doctrinis derogare; sed potius quidquid in illo legitur divinis Scripturis adversum, debent Mahumetani derogatum, reprobatumque censere. «Qui Dei miraculis non credit, ait ipse Alcoranus (1), terribili punietur supplicio.»

296. f) Tandem aliud ad hominem urgebimus argumentum. Dicitis, divinum esse opus, magnumque potentiae ac sapientiae divinae argumentum, Alcoranum vestrum. Igitur fateamini oportet, (nisi velitis in librum istum ejusque auctorem blasphemare) scopo, quem sibi Deus praefixit, congruere, non vero adversari: aliter, non sapientiae et potentiae, sed ignorantiae et infirmitatis signum existeret. Atqui in eodem Alcorano passim asseritur, datum a Deo fuisse ad divinas Moysis, Prophetarum et Jesu confirmandas Scripturas: ergo quaecumque in Alcorano habentur legi Moysis et Christi adversa, debetis, quasi a Deo reprobata, rejicere; ideoque totam Christi legem cum Baptismo suscipere.

En quid in Alcorano de eodem dicitur (2): «Deus tibi (oh Mahuma) Librum misit, qui Scripturas confirmat quae hunc praecesserunt: ille Pentateuchum et Evangelium è coelo misit, ut homines dirigeret.» «Hic liber (Coranus) non ab alio, sed a Deo inventus est; datus ad id confirmandum quod praecesserat ante illum, et Scripturas explicandas, quae a Domino mundi procedunt.» «Quod tibi hucusque de Libro revelavimus, ea confirmat quae prius, ante hanc revelationem, tradita fuerant.»

297. Obj. Pro Mahumetismo illud videtur adhiberi posse argumentum, quod pro Christiana Religione urgebat S. Augustinus: vel operatus est Mahumes miracula ad propagandam sectam, vel non; si primum concedamus, divina dicenda erit ac revelata; si autem negemus, hoc erit magnum prodigium, quod tam brevi tempore latissimas pervaserit regiones.

Resp. Nego assertum et paritatem. Etenim pro Religione Christiana ideo validum est Augustini argumentum, quia difficilia et supra mentem posita praedicabant Christi discipuli dogmata, et mores sanctissimos suadebant naturae corruptae propensionibus adversantes; idque humanis omnibus destituti adminiculis, qui-

(3) C. III, 2; XXII, 50; XL, 78. — (4) C. III, 2; c. V, 52; VI, 92; X, 38; XXXV, 28; XLII, 11; etc.

bus allicerentur homines; imo contradicentibus summa saevitia terrenis potestatibus. At contrarium prorsus evenisse constat Mahumeticae superstitioni. Dogmata enim omnia difficilia, quae Judaica et Christiana tradidit Religio, negavit vel praetermisit Mahumes; et quoad mores, luxuriae, avaritiae, vindictae, cupiditatibus omnibus latam aperuit viam: hinc verissime in ipso asseritur (1) Alcorano: «Nihil vobis praecepit Deus difficile in vestra religione.» Item; non signis, non persuasionibus, sed externa potentia et coactione fuisse dilatam, ex eodem Alcorano, nedum ex historia, discimus; sic enim Deum loquentem fingit (2): «Juro per Deum tuum; non credent donec te judicem constituent suorum dissensionum. Postea non habentes ullam credendi difficultatem in iis quae dijudicaveris, sponte acquiescent.» Ecce, principatum ambiebat Mahumes, et cum illum assecutus fuit, coepit et sectam propagare; prius enim pauci stulti ac rapinarum cupidi aures illi praebant: hinc scripsit in Alcorano (3): «Cum Dei adjutorium et victoria nobis veniunt, tunc videbis homines turmatim accurrere et amplecti fidem in Deum:» victos enim trucidabant, nisi mendaci prophetae darent fidem (4).

SCHOLIA.

Quam vana et turpis sit Mahumetis superstitio.

298. Praenotand. Quae in praecedenti thesi dicta ad Mahumetismi ostendendam falsitatem, sat superque ad hunc scopum sufficere, ut puto, videbuntur: praesertim si brevitatem, cui plurimum consulimus, in ceteris adhibitam, perpenderit. Verum quia praeter erroris cognitionem, alios fructus, pro errorum varietate et occasione, colligere oportet; alia pauca adjicienda censemus ad pleniorum mahumeticae sectae notitiam, ac faciliorem Mahumetanorum correctionem, nec non ad christianae fidei splendorem. In monstruosa enim ista superstitione, ad Christi Ecclesiam labefactandam, simul magna manu convenere Paganismus, et quidem deterioris generis, Augustino teste (5), Haeresis, Schisma et Judaismus: non solum enim paganis, haereticis, schismaticis et judaeis usus est Mahumes, quo plures seduceret, sed etiam Islamismum ex omnium placitis congressit.

Sistere ergo hic aliquantulum opus est, ut bona illa quae Dei

(1) C. XXII, 77.—(2) IV, 68.—(3) CX.—(4) VIII, vv. 7, 8; 40, 52.—(5) De Relig., c. XXXVIII.

Providentia Ecclesiae providit, permittens sectam istam latissime serpere, qua possimus, capiamus. « Haec enim Ecclesia catholica, » ait Augustinus (1), per totum orbem valide lateque diffusa, omnibus errantibus utitur ad proventus suos, et ad eorum correctionem cum evigilare voluerint. Utitur enim gentibus ad materiam operationis suae, haereticis ad probationem doctrinae suae, » schismaticis ad documentum stabilitatis suae, Judaeis ad comparationem pulchritudinis suae. » Quae postrema Augustini verba, *ad comparationem...* urgent praecipue ne Mahumetis errores, turpitudines et stultitias levi pede percurramus. Nam orta istiusmodi secta, cum jam christiana religio magnam totius mundi regionem obtinuerat: qua de causa ex hac illa deprompsit, non tantum documenta primaria unitatis Dei, vanitatis idolorum, immortalitatis animae et spei vitae futurae; sed factum etiam, necessitatemque revelationis divinae, quam sibi quoque concessam simulavit Mahumes, et innumeras gentes sic excaecavit, ut praecipuum pro Ecclesiae dilatatione impedimentum Mahumetismus evaserit: semel enim hujusce prejudicii imbuti, difficillime ad perspicendum veritatis lumen ad surgere valent et ad virtutis amorem.

Utamur ergo christiani mahumetanis *ad comparationem pulchritudinis* divinae nostrae religionis, ne forsitan eorum latissimam diffusionem demiremur et obstinatos animos, atque exinde scandalum patiamur, unde, divinae Providentiae intuitu, proventus desumere oportebat.

§ I.

De Mahumetismi turpitudine.

Dico I. Mahumetana secta turpissima est.

299. Prob. Finem ultimum et beatitudinem pro futura et aeterna vita, constituit Mahumes in sensuum delectamentis, praesertim venereis; quod passim in Alcorano legimus (2): « Qui timent Deum » erunt in hortis deliciarum; gustabunt Dei munera. Manducate et » bibite bona valetudine; hoc praemium vestrorum meritorum. » Discumbentibus in lectis ordine dispositis, tradidimus in sponsas » puellas magnorum oculorum nigrorum. Pueri in aeternum juvenes circuibunt lecta, cum calice vini exquisiti caput non turbantis, et fructibus, et carne avium, quas concupiscunt, etc. » « Et » invenientur ibi fructus, palmae et malogranata: juvenes virgi-

(1) De Relig., c. VI.—(2) IV, 60; LII; LVI.

» nes et pulchrae, tentoriis inclusae; sponsi earum in culcitris » viridis coloris et preciosis requiescent aulaeis, etc. »

300. Cum in ea regione, etiam inter paganos, vigeret monogamia, seu unius cum una conjugium, prout primitus a Deo fuerat instituta, et a Christo instaurata; tamen Mahumes, impotens luxuriae, ut omnibus notissimum erat, polygamiam licitam fecit, et quatuor habere uxores primarias Mahumetanis permisit; ancillas autem captivas vel emptas quotquot concupiscerent. Verum Mahumetis effraenatae libidini impar ejusmodi erat licentia; insidiabatur enim alienis mulieribus, cum omnium scandalo et obmurmuratione. Quid ergo excogitavit? Privilegium sibi datum, et revelationem acceptam, qua Deus a communi lege eum dispensatum volebat, confinxit. Hujusce privilegii occasio manifestius tum pseudo-prophetae, tum Alcorani turpitudinem ostendit et impietatem. Habebat Mahumes filium adoptivum, Zeida dictum, cujus uxorem concupivit et sollicitavit. Uxor autem viro suo rem aperuit; qui, ne Mahumeti, patri adoptivo et benefactori, displiceret, statuit dilectam uxorem repudiare, ut eandem posset propheta ducere. Inde, ex tali conjugio cum filia adoptionis, murmur et scandala orta; ut autem impurus propheta infamiam a se averteret, ficta revelatione, Deum complicem ac defensorem libidinis suae constituit, et revelationem consuit Alcorano (1): « O » propheta! conceditur tibi in uxores suscipere mulieres, quibus » dotem dederis; et praeterea ancillas quas dedit tibi Deus in partitione praedarum; itemque filias patrum tuorum, et amitarum tuarum, » et avunculi tui, et materterarum tuarum, quae peregre profectae » sunt tecum: et quamcumque mulierem fidelem, quae sponte se » ipsam prophetae tradiderit, si voluerit propheta eam sibi matrimonio copulare. Hoc autem tibi peculiariter conceditur privilegium praeter ceteros fideles. Nos scimus quid sanciverimus circa » matrimonia fidelium, tam pro uxoribus liberis quam pro ancillis: » tu ne torquearis hac in re conscientiae stimulis. » Ecce quam latam aperuit libidini Mahumetis viam illud uxoris filii sui Zeidi repudium, non alia peractum causa, nisi ut patris consentiret libidinosae inverecundiae!

301. Et ista est Mahumetismi turpitudine alia: lex, nempe, repudii, et quidem quacumque ex causa. Nam sive toleratum, sive licitum in lege Mosayca fuerit repudium, quod nondum est definitum; certe fuit a Christo sublatum, et quidem ex divina revelatione et auctoritate, ipso fatente Alcorano. Imo cautum in Moysis lege

(1) C. XXXIII, 49...

fuerat, ne posset repudiata mulier ad virum redire priorem, si ab alio viro ducta fuisset: Mahumes, e contra, magnam corruptelis aperuit januam (1) statuens; non posse mulierem, ter a suo repudiatam viro, iterum ab eodem duci, nisi primum ab alio ducatur et repudietur. Rogatus propheta, quid liceat uxoris, ait (2): «Uxores sunt ager vester; accedite ad agrum quomodo velitis.» Quoad ancillas, permittit eas prostitutioni ab heris exponi (3), si ipsae consentiant.

Quoad mulieres captivas, etiamsi virum habuerint, concedit Mahumetanis in matrimonium sibi copulare (4). A fide data et iuramento firmata, permittit Alcoranus (5) recedere; fidem exterius negare, ad periculum aliquod avertendum (6), dummodo in corde retineatur. Item, constans inter Mahumetanos est traditio, salutem omnes assecuturos qui in unum Deum et prophetam Mahumetem fidem habuerint, etiamsi moechi fuerint et fures, juxta revelationem per Gabrielem a propheta acceptam; idque ex Alcorano (7) confirmant. Quae fides quantum honestis adversetur moribus, nemo non videt.

302. Ad invadendas alienas regiones (8), ad praedandum (9), ad crudelitatem exercendam (10), impelluntur Mahumetani fictis Alcorani revelationibus, non sola falsae religionis propagandae causa, sed praedandi et dominandi cupidine (11). Iis, qui ad praedandum et bellandum exire noluerunt, dicent Angeli die iudicii: «Unde es tu? Respondebunt: nos eramus ex infirmis et pauperibus terrae. Angeli dicent: nonne satis late patet terra Dei? Numquid e regione vestra exire, et asylum alibi quarere nequibatis? Nunc ergo sit infernus vestra habitatio.»

303. Haec ab Alcorano delibavimus, ubi turpissima Mahumetis vita et documenta aliquo pietatis velamine dissimulantur: verum scriptores ipsi Mahumetani, a verecundia plus quam eorum propheta aberrantes, alia de eodem enarrare minime erubuerunt: de quibus pauca, ut inde deducas; si tale fuit exemplar, quales erunt et Secta et sectatores? Dicit enim *modestus propheta* in Alcorano (12): «Eximium habetis in vestro propheta exemplar: exemplar pro iis omnibus qui in Deo spem habent.»

304. Ajunt Mahumetani mitem hominem fuisse suum prophetam: at in ejus vita scribunt; eos, qui camelos illius diripuerant et pastores occiderant, fuisse ab eo crudelissime interfectos, abscissis

(1) C. II, 230.—(2) C. II, 223.—(3) XXIV, 33.—(4) C. IV, 28.—(5) C. LXVI, 2 et C. VII, vv. 177.—(6) C. XVI, 108.—(7) C. IV, vv. 45, 116.—(8) IV, 99 XLVIII, 16.—(9) IV, 99; VIII, 70.—(10) VIII, 52, 53, 68; IX, 5, 124. XLVII, 4.—(11) IX, 29.—(12) XXXIII, 21.

eorum pedibus, manibusque, oculis candenti ferro fossis, et donec animam traderent, sic relictos. Mira mansuetudo!

Item, ajunt, pudicum fuisse ac modestissimum: referunt tamen a septenni puella, Aisa dicta, fuisse prophetam iratis verbis reprehensum, quod inverecunde ab eodem tractaretur. Multas habens uxores, tum liberas, tum ancillas, nihilominus alienis non parcebat, neque etiam filiae suae Phatemae, licet jam nuptae. In vita ipsius, ab auctore libri *De signis Directionis*, scripta, habetur: «Accipimus per traditionem a patribus nostris, Legatum Dei Mahumetum consuevisse multiplicare oscula in ore Phatemae, Dominae mulierum omnium saeculorum: ita ut dixerit ei Aisa (ex uxorebus una zelo tacta): Oh Legate Dei, ego video te valde frequenter osculari os Phatemae, et intrudere linguam tuam in buccam ejus. Respondit ille: ita est, o Aisa: nam postquam nocturno tempore (ecce unum eorum, quae solus Mahumes vidit, miraculorum) translatus fui in coelum, introduxit me Gabriel, cui sit pax, in Paradisum, et adduxit me ad arborem Tuba, et praebuit mihi unum ex pomis ejus, et comedi illud, et conversum est in sperma in lumbis meis. Cum autem descendissem in terram, concubui cum Chadige, quae concepit Phatemam. Quotiescumque ergo subit mihi desiderium Paradisi, osculor illam, et ingero linguam meam in os ejus, et sentio ex ea auram Paradisi, et odorem arboris Tuba, qui est mixtus ex terreno et coelesti.»

Alia ipsius narrant historiographi; ut de incestu cum Zeidi, filii sui adoptivi, uxore; de adulterio cum Maria Aegyptia, in quo deprehensus ab uxoribus magnas cum iisdem rixas sustinuit, ita ut ab iisdem ad tempus recesserit, et cum sola adultera fuerit commoratus: in itineribus secum semper ferebat unguenti vasculum, et stibium et speculum; dicere consuetus: «Deus posuit delectationem meam in suavibus odoribus, et in mulieribus.» Sed de his satis.

305. Ex dictis, nullus, puto, mirabitur turpissimis infici moribus Mahumeti sectatores; ac praedones esse, mendaces, perjuros et iis praesertim deditos fruitionibus, in quibus repositam eorum esse beatitudinem existimant. Singillatim autem eorum turpissimos describere actus et renuit rubor, et vetat ad utiliora properandi necessitas: consulat autem, si cui placeat, Rssm. Thyrsus Gonzalez de Santalla, in opere, «Manuductio ad Conversionem Mahumetanorum.» (Pars. II.^a lib. 5, cap. XXXIV.)

§ II.

Quam stulta sit mahumetana secta.

306. Dico II. Mahumae superstitionis suis se stultitiam prodit et damnat.

Nota. Quasi *a priori* facile intelligitur, cur innumeris scateat Alcoranus stultitiam. Mahumetus, ad annum usque fere quadragesimum, turpi et stulto deditus Paganismo, et mercaturae ac pascendis pecoribus vacans, quid *liber* esset, quidve *religio* ignorabat; ut in Alcorano ipso legitur (1); nec legere aut litteras exarare noverat (2): donec tandem, miraculose ac Gabrielis mandato, legere aggressus fuit, ut fingebat ipse ac mentiebatur. Etenim a christianis quibusdam ac judaeis audiebat SS. Scripturarum historias ac documenta; quae, cum memoriae mandasset, dictabat, cum ceteris suis figmentis, librario cuidam, ac postea, veluti legens, recitabat. Illusit autem eum librarius, et fictionem falsi agnovit prophetae; scripsit enim in chartis res prorsus contrarias iis quas Mahumetus dictabat, postea tamen ea sola quae memoriae mandaverat, non autem quae scripta erant, nescius legebat. Qua re experta, a falso recessit propheta librarius, cum pluribus qui jam in errorem fuerant inducti.

307. Probr. thesis, nonnullis adductis in exemplum stultitiam.

STULTITIA CONTRADICTIONUM.

I.º Elucet in primis Mahumetismi stultitia in tot contradictionibus a Mahumeto in Alcorano traditis (3). Quicumque contradictoria profert, vel mentiri, vel quid loquitur nescire, vel priorum oblitus dicendus est: quaevis autem ejusmodi contradictionum causa fuerit, cum earum nulla Deum deceat, magna auctoris arguitur stultitia, quod voluerit quasi propheta Dei haberi, et omnibus persuadere, tot a se fictas et cumulas stultitias fuisse a Deo revelatas: nec minus suam produnt Mahumetani caecitatem fidem tali prophetae praebentes.

STULTA DEFENSIO APOSTOLATUS.

308. 2.º Stultas profert Mahumetus responsiones, quoties ad suae missionis reddendam rationem urgetur; ita ut passim rationis usu

(1) C. XLII, 52.—(2) XXIX, 46, XCVI.—(3) Supra, n. 291.

caruisse videatur (1). Nemo sane mirabitur; nullam ficti sui apostolatus valuisse mendacissimum illusorem proferre rationem; verum id ipsius plane prodit stultitiam, nec non suorum quibus illudebat; quod suas inanes, sine sensu, illusorias, versatiles et a re alienas scripto traderet responsiones, quasi a Deo inspiratas, et miraculosae scientiae portenta.

MAHUMETIS NONNULLA STULTITIAE EXEMPLA.

a) Cum objicerent: «Ipse finxit Alcoranum.» Respondit: «Si feci, poenam ego subibo; sed vestrorum criminum innocens sum (2).» Utique, poenam subibis: non autem in hoc sistit calamitas; sed misere fallentur qui tibi crediderint.

b) «Dicunt increduli: nihil aliud est Alcoranus nisi mendacium ab eo fictum; imo non ex se, sed aliorum auxilio illum fecit.» Resp. «Ecce qualis eorum est malitia et perfidia (3).» E contra, nisi ostendas te esse prophetam, tua est malitia, tua perfidia.

c) «Sunt antiquae historiae scriptis per eum mandatae, quas ei mane et vespere quidam recitant,» ajebat populus. Ille, quasi Deo loquente, reponit: «Dicas; qui terrae et coeli noscit secreta, ille misit librum (4).»

d) «Coranus est recens mendacium, a daemoniaco confectum.» Resp. «Dicas: accedite bini Deum invocantes, et perspicite, utrum sit daemoniacus; an aliud sit quam apostolus. Juro per sapientem Coranum: tu es missus ad viam rectam edocendam. Est revelatio Potentis et Misericordis (5).»

Jurat per Coranum, cum hic censeatur mendacis et daemoniaci opus! Sic constanter probat idem per idem.

e) «Quid vobis videtur? Si venit a Deo Coranus, et non ei creditis, dicite: nonne a via omnino aberravit qui ab eo recessit (6)?» Sane: si autem non venit a Deo Coranus; quid?

f) «Dicent: sub Dei nomine confixit mendacium.» Respondet: «Deus sane potest cor ejus sigillo cludere, et mendacium delere» (7). Ita: et potest permittere ut incautos seducas, uti eos alii falsi prophetae seduxerunt.

(1) Mahumetus epilepsi affectus erat; qua de causa apud ejus sectatores honorantur cultu quodam epileptici: jam vero, ejusmodi saepe insanire, praesertim post quemlibet morbi accessum, notum est.—(2) C. XI, 37.—(3) XXV, 5.—(4) XXV, 6, 7.—(5) XXIV, 45, XXVI, 1.—(6) XLI, 52.—(7) XLII, 23.

STULTITIAE CIRCA MIRACULA.

309. 3.° Nec minus solet, cum agit de miraculis, stulte loqui Mahumetus cum suo Alcorano.

a) Saepissime ab eo concives postulabant (supra, n. 295), ut aliquo miraculo verum se esse prophetam ostenderet; quemadmodum Moyses, Jesus Christus, ac alii Prophetae fuerunt a Deo commendati. Respondebat; «se hominem tantum esse, et apostolum (1).» Scilicet, non hominis esse, sed Dei potentiae miracula edere. Verum quidem, sed cum hominis sit mentiri; unde constat te Dei esse Apostolum? Nonne homo fuit Moyses? Ut autem se a Deo missum ostenderet, mira fecit. Tua ergo responsio, *quod homo sis tantum*, ostendit potius alicujus miraculi necessitatem, ut te apostolum esse credamus, non autem pseudopropheta. Respondet etiam (ibid. n. 98): «Deus erit testis sufficiens inter vos et me; ille enim novit »actus servorum suorum.»

At quid hoc ad rem? Sciunt omnes Dei sufficere testimonium: ideo ostende Deum pro tuo apostolatu testificari. Pro Moyse et Jesu Christo Deum magnis miraculis testatur, uti fateris; tu autem utriusque adversaris absque ullo divino testimonio.

Item respondet (2): «Si fieret miraculum, non crederent.» Oh mira stultitia! Unde scis, non credituros? Tu fateris esse Dei omnipotentis opus miracula, ac divinum testimonium: nonne facilius est Deo testanti credere, potius quam luxurioso et ambitioso homini?

Respondet etiam (3): «Venerunt Apostoli evidentibus miraculis »commendati, et negarunt increduli eorum divinam missionem.»

Quid effrons mentiris, vel stulte tergiversaris? Licet aliqui credere Apostolis noluerint, plurimi tamen, visis eorum signis, crediderunt: *Nisi signa et prodigia videritis, non creditis* (4), dixit Dominus.

Ait quoque (5): «Etiam si fecissem miracula, nullus, nisi Deo volente, crederet.»

Quid hoc ad rem? Etiam si comedamus et bibamus, nemo, sine Dei voluntate, vitam retinet: tamen necessum est comedere et bibere. Fatalismum hic videtur pseudopropheta respicere, quo impio errore saepe utitur.

310. b) Persentiebat sacrilegus iste ac mendax propheta, iteratae huic et urgenti objectioni, quod suum apostolatum nullo signo ostenderet, minime posse satisfacere; ideo nonnulla excogitavit

(1) XVII, 92, 95.—(2) VI, 109.—(3) XL, 23.—(4) Jo. IV, 48.—(5) VI, III.

portenta (quae tamen solus ipse viderat) et tot absurdis vestita adjunctis, ut ejusdem stultitiam, vel potius amentiam, clare ostendant. Supra (n. 292) indicavimus quae fingit miracula in Mechanorum expugnatione et mercatorum spoliatione. Aliud extollunt Mahumetani miraculum, quod paucis innuitur in Alcorano (1): «Laus illi, qui transtulit servum suum noctu ab oratorio Meccae »ad oratorium remotissimum, cui benediximus, ut ostenderemus »signa nostra.» Quod miraculum et revelationem fuse narrat ipse Mahumes in libro, *Sonna* dicto: at vero tot refert ridicula et spurca, ut clare pateat, non Dei miraculum, sed ignorantiae et stultitiae esse portentum. Ait, ductum se fuisse a Gabriele Archangelo usque ad septimum coelum, imo, usque ad arborem Sedrum, ultra quam transire nemini licet; «est arbor illa, ait, omnium rerum, quas creavit Deus, pulcherrima; unum ejus folium certe cooperiret totam Arabiam.» Vidit etiam ibi jumentum Alborac; quod, cum vellet Mahuma conscendere, illud fugam tentavit. At Mahumetus dixit: sta firmiter; Mahumetus est qui vult te ascendere: respondit jumentum: Numquid pro eo missus sum? Gabriel dixit: Utique. Tunc jumentum dixit: non permittam eum ascendere, nisi prius pro me rogaverit. Mahumes pro jumento Deum rogavit, et sic facile illud conscendit. Haec Mahumetani credunt, et ajunt, Mahumetum promississe jumento Alborac gloriam paradisi; et ibi revera esse, quaemadmodum et Abrahae arietem et camelum Mahumeti.

Quem è Paradiso isto bestiarum carpserit Mahumes fructum, supra ipse dixit (n. 303) in historia illa Phatema.

Narrabat etiam, sibi fuisse locutum camelum; et arbores eum transeuntem salutasse, etc.

311. c) Praeter ejusmodi invisibilia miracula, dicunt Mahumetani, in duas partes a propheta lunam divisam, et deinde conjunctam, quod factum ex Alcorano confirmant (2): «Appropinquavit »hora et scissa est Luna.» At non est istud miraculum nisi illorum figmentum, a nemine fide digno visum: locum autem illum Alcorani fatentur plures Mahumetani interpretes diem respicere judicii, quem, inter alia signa, praecedet Lunae divisio. Et quidem, minime tacuisset Mahumes celeberrimum istud Mahumetismi portentum, cum toties argueretur, quod nullo signo apostolatum suum commendaret, et paratissimus esset ad signa fingenda.

312. d) Hoc sane saepissime affirmat, et quidem multis Dei ipsius juramentis et assertionibus; Alcoranum quoddam summum

(1) C. XIV.—(2) LIV.
THEOL.—Tom. I.

esse prodigium, necnon quodlibet Alcorani caput, imo singulos versiculos totidem esse Dei signa (1): «An nondum satis fuit illis »quod demiserimus ad te Librum, qui legitur illis?»

Verum quam facile id falso asseritur, tam facile, ac vere contemni et negari potest: nec in singulis versiculis, nec in singulis capitibus, neque in Alcorano toto ullum reperire est miraculum; sed plures quidem ineptias, nugas, fabulas, errores, mendacia, ac spurcitas. Saepe sane Dei opera in eo libro laudantur, attributa celebrantur, Evangelium, Prophetæ, Lex Mosayca extolluntur, (quod incautis laqueum est, et errandi occasio); at hæc a Christianis et Judæis audivit Mahumes, et suis foedavit stultitiis ac adulteravit erroribus.

e) Tamen, ajunt Mahumetani; Meccanos provocavit Mahumetus, ut aliquem scriberent similem Alcoranum, vel unum saltem caput; nec potuerunt.

Resp. Unde constat id non perfecisse? Verum, ipsi fatentur Alcorani interpretes, fuisse Arabes idiotas, nescientes scribere, neque scripta legere. Quod si aliqui erant docti et eruditi; prudentes et graves inter Meccanos Mahumetum fatuum, nebulonem, ac demoniacum reputabant, uti saepe Alcoranus testatur; et Librum hunc uti stultam contemnebant scripturam, qualis revera existit. Quis ergo prudens stultam conabitur imitari Scripturam?

STULTA MAHUMETIS ET ALCORANI EFFATA.

313. 4.º Denique probationem theseos absolvimus nonnullis Alcorani naeniis exhibitis.

a) Praecipit ebriis, «ab oratione abstinere, dum ebrietate detinentur; donec quæ dicunt intelligant» (2). Nonne ebrius, vel amens est legislator, qui legem edit ab ebrio servandam?

b) Neque orare possunt, juxta Alcoranum (ibid.), «qui ventrem »exoneraverint, vel post foeminae usum; donec lustrentur: quod »si aqua careant, fricare poterunt manus et faciem trito pulvere, et »ad orandum mundi erunt.»

c) «Tibi, Mahuma, Librum dedimus, qui res omnes explicat» (3). Sic Deum mentiri fingit.

d) «Poenitentia est inutilis appropinquante morte» (4).

e) «Angeli et Spiritus ad Deum ascendunt spatio quinquaginta »millium annorum: expecta igitur pulchra patientia» (5).

f) «Vester concivis (Mahumes) non est daemone possessus; quod

(1) C. XXIX, 50.—(2) IV, 46.—(3) XVI, 91.—(4) IV, 22.—(5) LXX, 4, 5.

»ipse distincte vidit et cognovit in coeli summitate; neque ille »git revelationes; neque hæc verba sunt daemonis lapidati» (1).

g) «Solus Deus est adorandus» (2). At alibi, praecepit Deus Angelis: «Simul ac hominem formaverim, eique spiritum insufflavim, prosternamini et adorate eum» (3): «Angeli omnes Adamum »adoraverunt, excepto Eblis superbia inflato» (4).

h) «Cum dixistis (oh Israëlitaë); non possumus eundem et unicum cibum diu sustinere; respondit Moyses: redite in Aegyptum, »et invenietis quod vultis. Abjectio ac paupertas venerunt super »illos» (5).

Nota Traductoris. «Locus iste, et v. 59 cap. XXVI, unus est ex anachronismis, quibus Alcoranus scatet, quique perfecte ostendunt extremam prophetæ arabi ignorantiam.»

314. i) Ecce quam vane ac stulte Deum propheta inducit, caerimonias praescribentem pro illius domo. «Oh credentes? Ne ingrediamini, sine accepta licentia, Prophetæ domum, nisi cum vos ad »prandium invitaverit, et cum vos appellat. Sejuncti post prandium exite, nec protrahatis colloquia, quia ei displiceret. Si quicquam velitis ab ejus uxoribus »interrogare, id velo interposito facite; sic vestra et illarum pura manebunt corda; ne contristetis »apostolum Dei. Ne accipiatis in sponsam feminam cum qua propheta rem habuerit: grave id oculis Dei foret (6).»

«Oh credentes! Ne attollatis vocem supra vocem prophetæ: nolite illi elata voce loqui, sicut ad invicem loquimini, ne infructifera »sint opera vestra. Submissa voce coram propheta loquentes, corda »habent disposita ad devotionem: isti remissionem accipient peccatorum et magnam mercedem. Ii, oh propheta, qui te elata voce »appellant, dum intra domum versaris, sunt ut plurimum insensati. Cur horam, qua sponte exhibis, non expectant? id melius foret (7).» Quis non videt infatuati hominis naenias?

j) Solebat suis, quasi a Deo revelatas, historias enarrare a Christianis vel Judæis auditas, prout eas poterat memoria retinere: cum ergo historiam retulisset septem Dormientium, ad finem subjicit (8): «Disputabitur de eorum numero; aliquis dicet: tres erant, et illorum canis quartus. Alius dicet: fuerunt quinque, et canis sextus. »Scrutabuntur hoc mysterium. Dicet alius: septem erant, et canis »octavus. Dicas, oh propheta: melius quocumque alio noscit Deus, »quot erant dormientes: pauci id sciunt.»

k) Quasi mente captus inducit passim Deum jurantem; sit exemplum (9): «Juro per eas quæ dispergunt, quæ onus portant, quæ

(1) C. LXXXI, 22.—(2) III, 57.—(3) XV, 29.—(4) II, 37.—(5) II, 5, 8.—(6) XXXIII, 53.—(7) XLIX, vv. 2.—(8) XVIII, 21.—(9) LI et LVIII.